

noget i Vejen med hende i denne Tid. Hun havde mærket det allerede i Paris, at hun ikke rigtig var sig selv længer. Dersom hun ikke med Bestemthed vidste, at det var umuligt, vilde hun have troet, at hun var frugtsommelig. Hun kunde om Morgenens vaagne med frygtelig Hovedpine og gaa og være svimmel hele Formiddagen. Og de urimelige Lyster, hun kunde have! Og alle de skrækkelige Drømme, som hun ikke engang turde fortælle sin Mand, saa uanstændige var de! — —

I de fire-fem Dage, det unge Ægtepar i det hele opholdt sig i Rom, var Nanny og Per endnu et Par Gange sammen, dog ikke oftere uden Ledsagelse. Klog af Skade var Nanny bleven mere forsigtig i sin Optræden, hvorimod Per end ikke søgte at lægge Skjul paa sin Dag for Dag voksende Beundring.

Hans ofte temmelig grovkornede Kurmageri gjorde dog tilsyneladende intetsomhelst Indtryk paa Ægtemanden. Dyhring behandlede vedvarende Per med den Slags udsøgt Forbindtlighed, der undertiden kan være vanskelig nok at skelne fra Uforskammethed. Nanny gik i al Stilhed og harmedes over hans Ligegyldighed, der syntes at vække nogen Opmærksomhed blandt Skandinaverne. Hun begyndte tilmed at forstaa, at den var paa-taget, og at han i dette ene Punkt netop var yderst ømfindtlig for sin Ære. Om hun bare